



## אורח לרגע

### בתוך: איך לאהוב ילד – פנימייה

מאת: יאנוש קורצ'אק, כתבים כרך א, עמ' 121-122  
תרגום: אורי אורלב

אורח לרגע, מוטב שתביט בילדים העומדים מרחוק.

אי-שם בצל אחד זעוף, סמרטוט פרוץ סביב אצבעו. שנים גדולים יותר, מלחשים משהו בחיוך אירוני, עוקבים אחריכם בתשומת-לב; אחדים, נתונים בענייניהם, ככל ש יודעים שזר נכנס. אחר מעמיד פנים שקורא בספר, כדי ששם יפנו אליו בשאלה שגרתית. אחד מנצל את הרגע שהמתנדב עסוק, חומק בחשאי כדי לעולל איזה תעלול בלי להעגש.

יש המחכה בקצור רוח עד שתלכו, כי רוצה לשלל את המתנדב על דבר מה. אחר מתקרב דוקא, כי רוצה להראות, אחר אורב כדי לגשת אחרון, להיות על ידכם לבד, כי יודע שהמתנדב יגיד: "זה הזמר שלנו, זאת עקרת-הבית הקטנה שלנו, זה קרבו של ספור טראגי".

מתחת לתלפשת אחידה פועמים מאה לבבות שונים, כל אחד מהם – קשי אחר, עבודה אחרת, דאגה וחרדה אחרות.

מאה ילדים – מאה בני אדם, ששם אי-מתי, שם עדין, שם מחר כי אם כבר... עכשו... היום, הם בני-אדם, שם עולם זעיר אנפיו – אלא עולם שערכיו, מעלותיו, מגרעותיו, שאיפותיו, כסופיו – שם פעוטים אלא מכבדים, שם תמימים אלא אנושיים.

במקום לשלל אם אהבים, מוטב תשאל איך זה קורה שמקשיבים, שיש סדר ומשטר ותכנית.

- אין ענשים...

- שקר.

